

Po této stránce rozsudek nalézacího soudu nic nezjišťuje a výtku důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. jest proto v tomto směru odůvodněna. Poněvadž však jde o nedostatek skutkových zjištění, bez nichž se při rozhodování věci nelze obejít, jejich zjištění však náleží soudu nalézacímu, jenž může je učiniti jen po novém hlavním přelíčení, jsou tu za souhlasu generální prokuratury ve smyslu § 5 nov. k tr. ř. a § 288 čís. 3 tr. ř. dány podmínky pro vyhovění zmateční stížnosti v tomto bodě, zrušení rozsudku a odkázání věci k novému líčení v prvé stolici již v neveřejném sezení.

Čís. 3741.

Zavinění (§ 335 tr. zák.) opomenutím vyrozuměti učitele a žáky o tom, že se v době odpoledního vyučování budou rozmrazovati zamrzlé roury na školním záchodě, a opomenutím dozoru, by žádné dítě v tuto dobu na záchod nešlo.

Zásady § 335 tr. zák. platí nejen pro toho, kdo následkem zvláštních předpisů, nebo následkem svého povolání, úřadu a pod. jest povinen určité úkony předsebráti, nýbrž zcela povšechně i pro každého, kdo vůbec převzal práci, ať za odměnu, ať bezplatně z pouhé ochoty, a pro něhož z toho pak plyne právní povinnost, při provádění této práce zachovati opatrnost, jakou předpokládá § 335 tr. zák.

Neopatrné jednání nemusí býti nezbytným článkem škodného výsledku, stačí, bylo-li jeho vzdálenějším článkem, vyvolal-li pachatel jen jednu z podmínek, která měla v zápětí úraz.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1930, Zm I 453/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodu zmatečnosti čís. 9 a), věcně i čís. 5. § 281 tr. ř., nelze přiznati úspěch. Po stránce formální vytýká stížnost rozsudku neúplnost, poněvadž soud zjistiv, že stěžovatel věděl o odpoledním vyučování, nepřihlédl k výpovědi svědka Josefa Chého, jemuž se stěžovatel nabídl, že v sobotu, až ve škole nikdo nebude, rozhřeje roury koksáky. Nehledíc k tomu, že by z této poznámky bylo lze usuzovati na případnou nevědomost obžalovaného o tom, že se v sobotu vyučuje, jen tehdy, kdyby byla zněla, že provede práci »v sobotu, poněvadž se toho dne odpoledne vůbec nevyučuje,« nelze pominouti, že stěžovatel sám při hlavním přelíčení doznal, že mu bylo známo, že se obyčejně ve středu a v sobotu odpoledne vyučuje náboženství, poněvadž vídal před školou státi auto faráře, a že již v době, když byl ještě sám u koše, na chodbě pobíhaly děti, kterým to zakázal; bylo proto s ohledem na toto doznání obžalovaného

zbytečné, uvažovati o této otázce obšírněji, než se v rozsudku stalo. Stížnost dále pokládá odsuzující výrok za pochybený z důvodu, že z rozsudku nevysvítá, z čeho soud vyvozuje povinnost stěžovatelovu, postarati se o bezpečnostní opatření při roztápění zamrzlých rour, rozsudek prý tu jaksi naráží na předpis druhé věty § 1299 obč. zák. poznámkou »když již rozmrazení rour na sebe vzal«, avšak tohoto ustanovení nelze prý použít pro právo trestní. Leč stížnost přehlíží zjištění rozsudku, že obžalovaný častěji zastupuje svou manželku, školnici, v jejich povinnostech, a že se z toho důvodu zřejmě také uvolil obstarati rozmrazení rour. Projevil-li soud na tomto podkladě názor, že obžalovaný ručí podle trestního práva za škodný výsledek své neopatrnosti při této práci, jest toto právní stanovisko plně schváliti; vždyť nemůže býti pochybnosti o tom, že zásady § 335 tr. zák. platí nejen pro toho, kdo následkem zvláštních předpisů nebo následkem svého povolání, úřadu a pod. jest povinen určité úkony přesebráti, nýbrž zcela povšechně i pro každého, kdo vůbec převzal práci ať za odměnu, ať bezplatně z pouhé ochoty a pro něhož z toho pak plyne právní povinnost, by při provádění této práce zachoval opatrnost, jakou předpokládá § 335 tr. zák. Po stránce hmotněprávní dokazuje dále stížnost, že stěžovatele nestíhá zavinění podle § 335 tr. zák., poněvadž pověřil roztápěním zamrzlých rour Františka U-e, člověka zralého věku, bývalého železničního zřízence, poučiv ho zvláště, že nesmí do záchodu nikoho pustiti, neměl příčiny k dalším bezpečnostním opatřením, najmě prý bylo zbytečným, upozorniti U-e, jehož ustanovil hlídačem, že je jeho povinností, dáti se zastoupiti, když musel odejít; to prý vyplývá pro rozumného hlídače již samo sebou z povinnosti hlídačů. Tu si stížnost náležitě neuvědomuje, o která skutková zjištění se opírá závěr soudu, že se obžalovaný měl i osobně postarati o vyrozumění dětí a učitele, že se do záchodu nesmí, a že mimo to měl uložití výslovně U-ovi, by, kdykoli se vzdálí, třebas na dobu sebe kratší, hlásil to školnici hned vedle bydlící, by ho v dozoru prozatím zastoupila. Stížnost nevhodně poukazuje na případ, že tisíce domácích dalo rozhřívati živnostníkům roury za zimních mrazů, aniž bylo lze od nich žádati, by předem pátrali, kdo všechno v dobu jimi zamýšlenou do příslušného cizího domu může přijíti. Stav v souzeném případě byl jiný; rozsudek zjišťuje po stránce skutkové, že šlo o roztápění rour ve škole, v místnosti školákům volně přístupné, poněvadž se dveře do chodby před záchody nezamykají pokud se týče dveře vedoucí do záchodů se zamykati vůbec nedaly; zjišťuje dále skutkově, že se v době, kdy se práce konala, ve škole ve dvou třídách vyučovalo náboženství, že tam děti byly a, že je dokonce obžalovaný sám viděl, že však U-ovi — s těmito poměry neobeznalému — neřekl, že se ve škole bude vyučovati, naopak mu dovolil, že »u toho stále býti nemusí, že se může jíti ohřáti do kuchyně«, a jen ho upozornil, by »dohlédl ze dvora, by nepraskla roura«. Na tomto skutkovém podkladě dospěl soud k oněm stížností napadeným závěrům, avšak těchto skutkových zjištění musela by se držeti při doličování hmotněprávních výtek i zmateční stížnost. Leč právě tato skutková zjištění pro správné posouzení věci tak důležitá stížnost při provedení hmotněprávních námitek pomíjí, a jest tedy nasnadě, že je neprovádí způsobem

zákonu hovicím. Vždyť nejdůležitějším úkolem obžalovaného při celé této ve škole předsevzaté práci bylo, by se postaral o bezpečnost nezkušených dětí, a tímto směrem měla se v první řadě nésti bezpečnostní opatření obžalovaného a poučení hlídače U-e. Leč po této stránce nepodnikl obžalovaný nic, neřekl ani U-ovi, že se bude odpoledne ve škole vyučovati a že tam děti budou, a nelze za těchto okolností přisvědčiti stížnosti, dovozuje-li, že bylo postačitelým, ustanoviti staršího člověka za hlídače vůbec, aniž o nejdůležitějším bodu hlídací povinnosti byl náležitě zpraven. Poukazuje-li stížnost v této souvislosti i k nedbalosti ostatních osob, stačí podotknouti, že i případné spoluzavinění jiných nevylučuje zavinění obžalovaného. Bezpodstatnou a pochybenou jest i výtká stížnosti o nedostatku příčinné spojitosti mezi činem obžalovaného a smrtí chlapce. Stěžovatel nebyl sice již ve škole, když se neštěstí stalo, leč podle skutkových zjištění rozsudku není jeho zavinění v tom, že osobně nehlídal dost opatrně, nýbrž v tom, že nepoučil dostatečně hlídače o zvláštní nebezpečnosti stavu podmíněného přítomností školních dětí, a že tím pak byla přivoděna smrt dítěte, poněvadž nedostatečné hlídání U-ovo bylo přivoděno nedostatečným poučením o jeho povinnostech; právní názor stížnosti, že by neopatrné jednání muselo býti nezbytným, nikoli vzdálenějším článkem škodného výsledku, je mylný; k přičítatelnosti výsledku podle správného výkladu § 335 tr. zák. stačí, že pachatel vyvolal i jen jednu z podmínek, která měla v zápleti úraz. Zmateční stížnost bylo proto jako nedůvodnou zavrhnouti.

Čís. 3742.

Padělání pracovního vysvědčení v udání doby, po kterou byl pachatel jako pomocník zaměstnán, a použití takto padělaného vysvědčení jako průkazu k opovědi živnosti (malířské a lakýrnické).

Způsobilstvo (padělaného vysvědčení) k oklamání je podstatnou skutkovou náležitostí nejen zločinu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž i přestupku podle § 320 f) tr. zák.; kdyby padělané vysvědčení této vlastnosti nemělo a bylo za všech okolností (in abstracto) nezpůsobilé uvést v omyl, nemohlo by býti uznáno ani na přestupek § 320 f) tr. zák. Naproti tomu nezpůsobilstvo k oklamání jen v konkrétním případě nevylučuje ani zločin podle § 199 d) tr. zák.

Zjištění, o jaký stupeň způsobilstvi padělání k oklamání jde, je skutkovým zjištěním.

Nebylo-li ani připočtením paděláním získané doby dosaženo v § 14 čís. 2 živnostenského řádu předpokládané tříleté doby pomocnické, je vyloučena pro objektivní nemožnost vzniku škody skutková podstata zločinu podle § 199 d) tr. zák. a je možná jen kvalifikace podle § 320 f) tr. zák.

Přestupek § 320 f) tr. zák. promlčuje se ve třech měsících.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1930, Zm I 645/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 15. května 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným jen přestupkem podle § 320 písm. f) tr. zák., ač obžaloba zněla na zlo-